

Sants de la porta del costat

Dc, 4/07/2018 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Em van convidar des de Fundació Claret i Catalunya Religió a donar testimoni sobre la darrera Exhortació Apostòlica “Gaudete et exultate” (Alegreu-vos-en i celebren-ho (Mt 5, 12)). Abans de començar a llegir-me-la vaig pensar...jo, una dona laica compromesa, mare de família, catequista, professora i educadora què puc dir sobre la Santedat? A les primeres pàgines en vaig trobar la resposta: el papa Francesc ens diu que la crida a la santedat que fa Déu Pare per mitjà del seu fill Jesús i de l'Esperit Sant **s'adreça també A TU**, és a dir a cadascú de nosaltres, i això m'ha sacsejat i posat en camí per a ser millor persona.

Per què la santedat és parlar de BONDAT, de ser bona persona i de fer un camí de vida en comunitat. Quan els infants a la catequesi ens pregunten què són els sants, d'entrada tenim sempre la temptació de presentar-los superherois inabastables que fan coses extraordinàries que nosaltres no podrem arribar a fer mai. Però, en realitat els hauríem de parlar dels sants de carn i ossos, de persones normals i corrents com els seus progenitors i els seus mestres que s'esforcen per viure en cristià, ensopeguen, cauen i s'aixequen com tots els sants que han arribat als altars. Els sants no són sols imatges de guix o estampetes... cadascú ha de trobar els seus sants AMICS, aquells amb qui fa proximitat segons l'experiència personal, i sent que l'acompanya tota la vida.

Estem cridats a la santedat, ens diu el Papa Francesc, i ens parla del que anomena “gran protocol” (capítol 25 de l'Evangeli de Mateu), i de les Benaurances que són la carta d'identitat dels cristians. L'actitud de la persona bona comença amb la no exclusió de ningú. Tots som únics i irrepetibles i se'ns convida a viure des de l'amor essent testimonis allà on duem a terme el nostre dia a dia. **No serem sants per una acció concreta sinó per una trajectòria de vida ipregant sense defugir la trobada en l'altre**, deixant-nos estimar i alliberar per Déu.

Llegint l'exhortació descobrim que els sants són mares, pares, familiars, amics, mestres, educadors, religiosos/es, sacerdots, el metge o el botiguer... que realitzen **“accions ordinàries de manera extraordinària”**, des d'actituds com l'alegria i bon humor, el discerniment, la paciència, l'estimació, el servei, la constància o la perseverança en el seu dia a dia per feixuc que pugui ser a vegades. I, sovint des de l'anonimat, el silenci i fins i tot des del menyspreu per part dels altres, però que per a cadascú de nosaltres en són un magnífic i proper testimoniatge. El papa Francesc els anomena **Sants de la porta del costat**, perquè són propers a nosaltres i la viva imatge de la **MISERICÒRDIA**. Una misericòrdia entesa com a **donar, ajudar i servir els altres; i també com a perdonar i comprendre**. En definitiva ens toca respondre a la pregunta que sovint feia deia sant Felip Neri, un dels meus sants amics, “quan ens decidirem a ser bons, a fer el bé?”

Us animo a llegir la “Gaudete et exultate” i deixar-vos interpel·lar. En definitiva, sortir de la zona de confort i posar en pràctica les benaurances, cadascú a la seva manera, des de la seva singularitat i no oblidant mai les tres paraules clau que el papa Francesc ens recorda sovint i que vertebraven el creixement de cada ésser humà: **Si us plau- Gràcies- Perdó**.